Vörös István

AHOL AZ ÍRÁS HÖMPÖLYÖG

A túlsó kertben iszonyatos
tüzet rakott a szomszéd.
A nap is lefelé megy.
A lángja kék, a füstje barna
és lila. A vég alfa,
a kezdet tágas omega.

Bejárat ott a semmibe,
kijárat a vanba.
Nézem, és ő átnéz ide.
Ha jön, csakis rohanva.
Valamit motyog, nem értem,
ó, Istenem, nyelj le egészben,
de ne bámulj, te bamba.

A túlsó kertben iszonyt,
rakott tüzet főz a szomszéd,
vízbe dob égj darabokat,
ne így kelljen rohadnom szét.

Ne ily békét, ne ily véget.
(A naplementéről beszélek.)
Öt óra sincs és sötét van,
mint egy lezárt borítékban,
mint két levélpapír között,
ahol az írás hömpölyög,
fönt már minden csupa tinta,
készülődjünk álmainkra.

(Parnasszus, 2002/1.)